

Стеф. Кадѣ ѳе онаѣ чашѣ?

Маріа. (скрышомъ) ахъ! мѣжо! азъ ѣ продадохъ, та кунихъ обуца на Иванча защо-то бѣше останалъ босъ — азъ ся надѣвахъ че мама нема да забѣлѣжи това.

Стеф. (Поглѣда смѣтено прѣдъ себе).

Маріа. Мамо! ще ли ми опростите? Вый знаете че съмъ имала обычай секога самичка да измывамъ чашѣ-тѣ ви. Азъ секога много ѣ пазехъ, но вчера — Богъ знае какъ — ми ся изпѣлна изъ рѣцѣ-тѣ и ся строши,

Майка. Строши ли ся? хей, снахо! снахо! и мое-то сѣрдце скоро ще ся строши. — добрѣ казахъ азъ, че отъ день на день ще върви сѣ по на зло. Библията пропаднала; кѣсійка-та отишла, та ся невидѣла — чаша-та ся строшила — хей сынко! сынко! ако бы знаялъ това баща ти! Напомни си послѣдны-тѣ му думы: „Благословеніе-то ми да ти бѣде клѣтва, ако нѣкога ся потѣжи майка ти противъ тебе“ а сега — о! азъ ся нетѣжѣ — азъ не щѣ да обѣрнѣ бащино-то ти благословеніе на клѣтва — азъ щѣ тѣрпѣ и щѣ мѣлѣж — Ела Иванчо — Ела сыне, та мя отведи въ одаѣ-тѣ ми, па си поѣзди на дѣрвеный конь — дѣто прави мятежъ, та да углушишь сѣрдцето и сѣвѣсть-тѣ на бабѣ си, (отива водешкомъ отъ Катѣ и Иванчо).

УІІ. ЯВЛЕНІЕ.

Стефанъ и Маріа.

Стеф. (горчивъ усмихнатъ) ха! ха! ха!

Маріа. (като го хвана за рѣкѣ) Драги Стефане! уповай на Бога; Богъ ще ни помогне.